17/07/2020

Причајте дјеци о истинском принцу и принцезама

Поводом 102 године од убиства Царске породице Романов

Прошле су сто двије године од злочина у Ипатијевом подруму кад је жртвована последња православна царска породица. Семја! Цијела семја – седам чланова Мале цркве! Породица цара Николаја Другог Романова. Принијета у ритуалном убиству Мраку и мрачним силама. А шта су учиниле мрачне силе? Уништиле тијела августовске породице, претвориле их у прах, завијале трагове жртава паљеница, у црно завиле Русију скоро вијек након тога. А мученици су у Господу васкрсли, свијетли, умивени огњем, освећени... и како је вријеме пролазило, подвиг њихове жртвене љубави бивао је све јаснији и свјетлији.

Причајте својој дјеци о цару-бањушки који је круну своју и царску порфиру, себе цијелог и своју љубљену жену и петоро дјеце принио за Царство

небеско. Принцезе Олгу, Татјану, Марију и Анастасију и принца наследника Алексеја. Причајте, Срби, јер се цар није поколебао ниједног тренутка кад је требало одлучити да ли подржати Србе послије сарајевског атентата. Није оставио браћу. Него је душу своју положио за другога. Причајте им о аристократској царској дјеци која су била васпитана у строгом традиционалном и вјерском духу. Која нису спавала на свили и кадифи, него на дашчаним лежајевима без икаквих угођаја, која су тијело челичила хладном водом и постом, а душу молитвама, литургијама, душекорисним разговорима, послушношћу родитељима.

Руски генерал и писац М.К.Дитерихс сјећао се: „Читав спољашњи и духовни распоред домаћег живота царске породице сам по себи представљао је типичан образац чисте, патријархалне руске религиозне породице... Устајући ујутру или лежући увече, сваки члан породице је обављао своје молитвено правило, а након тога би се сви сабрали заједно, ако су били у могућности, и мајка или отац наглас су осталим члановима породице читали зачало Јеванђеља и Посланицу за тај дан. Исто тако, сједајући за сто или устајући од стола послије јела, сваки је изговарао молитву и тек тада узимао да једе или ишао од стола. Никада нису сједали за сто, ако се отац због нечега задржао: чекали су га“.

Причајте им о дјеци која нису запостављала образовање чак ни у данима тамничења, када су им родитељи сами давали часове из аритметике, геометрије, страних језика, физике, или су то радиле најстарије принцезе. Оне су понекад презуимале родитељску обавезу и подучавале млађе, како се то радило у руским породицама, у којима се поштовао старији брат или сестра.

Причајте им о принцезама и принцу који нису знали за беспосличење. Чак и кад су били утамничени непрестано су радили, помагали око дрва, у башти, бавили се рукодјељем. Они су знали да се носе са несрећама. Учила их је мајка царица: „Искушења нам се не шаљу ради тога да нас униште. Ми морамо да будемо прави људи. Бог хоће да се очистимо од свакога зла и да будемо слични Њему.“

Причајте им о царској дјеци која су као и сва дјеца знала да се споречкају, посвађају, али која су чврсто била спојена међусобном љубављу и њежношћу. Њихов учитељ Пјер Жилијар је записао: „Велике кнегиње су очаравајуће изгледале због своје свјежине и здравља. Тешко је било наћи четири сестре, толико различите по карактеру, а у исто вријеме тијесно испреплетане пријатељством које није ометало њихову личну самосталност и без обзира на

различите темпераменте обједињавало их је живом везом. Од почетних слова својих имена саставили су заједничко име – «Отма». Тим заједничким потписом оне су некада потписивале поклоне и слале писма које би написала једна од њих у име све четири“.

Вјера у Бога искристалисала је односе пуне љубави и пажње међу дјецом и родитељима, братом и сестрама. „Увијек вољети – то је дужност“, говорила је њихова света мати царица-мученица Александра Фјодоровна. Љубав је била круна.

Причајте им о принцу и принцезама који су хришћански живјели. Татјана, друга по реду кћерка пише: „Моја драга, мила Мама. Тражим опроштај зато што те не слушам, што спорим са тобом, што сам непослушна. У тренутку ја никад ништа не осјетим, а касније осјетим како сам тужна и несрећна због тога што сам те заморила, јер увијек мораш све да ми понављаш. Молим те, опрости ми, моја драгоцјена мамице“. А то вјерско васпитање највише им је улила мајка, царица Александра, која је одрасла у потпуно другој средини, протестантској породици, али која је спознавши истину православља, ишла за том истином до смрти. Њена оцрковљеност и живљење православљем најбоље се осјећа из њених писама: „Олга, дијете моје… док сте се ви молили у цркви, ја сам читала молитвеник, молила сам се овдје. Веома сам тужна што опет нисам пошла у цркву, али шта да радим? Остаје ми да се молим у својој соби“.

Причајте им о принцезама-красавицама које су сачувале цјеломудреност. „Великим кнегињама које су одрасле у једноставне, њежне, образоване дјевојке које ни у чему нису истицале свој положај приликом комуникације са другима“ (сјећање А.А.Тањејеве). Оне су научиле да веслају, јашу, играју тенис, да сликају, свирају, знале су стране језике, имале су своје војничке уланске пукове, знале су да везу, пеглају, плету, знале су да превијају и његују рањенике, да асистирају у хируршким интервенцијама. За вријеме рата, положивши курсеве за медицинске сестре, Олга и Татјана радиле су у царскоселској болници, са укоријењеним осјећањем милосрђа и дужности.

А какве су заиста биле, свједоче очевици. Ево неких фрагмента из сјећања генерала Дитерихса.

„Велика кнегиња Олга Николајевна била је типична руска дјевојка велике душе. На околину она је производила утисак својом њежношћу, својим очаравајућим обраћањем свима. Она се према свима понашала исто, мирно и невјероватно једноставно и природно… Вољела је самоћу и књиге. Била је

свестрана и веома начитана; имала је дара за умјетност: свирала је на клавиру, пјевала и у Петербургу учила пјевање, добро је цртала. Она је била веома скромна и није вољела раскош“.

Велика кнегиња Татјана Николајевна носила је име Свете мученице Татјане, која је за живота била ђакониса, тј. „припадала је оном црквеном чину који је носио, како бисмо ми данас казали активно социјално служење међу болесницама, затвореницима, међу онима који су сиромашни и који оскудијевају у овом бијелом свијету“.

„Велике кнегиња Марија Николајевна била је најљепша, типично руска, добродушна, весела, уравнотеженог карактера, пријатна дјевојка. Она је вољела и умјела да говори са сваким, а посебно са простим човјеком. За вријеме шетњи у парку, она је увијек започињала разговор са војницима страже, испитивала их и добро памтила како се коме зове жена, колико ко има дјеце, колико земље и сл. Она је увијек имала много заједничих тема за разговор са њима. Због своје једноставности у породици су је звали „Машка“.

„Сви су вољели Анастасију, јер је она својим шармом сваки сиви тренутак умјела да претвори у радост, и да одагна сваку бригу својом дјевојачком веселошћу. Анастасијина мајка, строг човјек, више пута је покушавала да укори ћерку, али ти укори обично су се завршавали смијехом и пољупцима. Отац, брат, старије сестре, учитељица, Француз и домаћи љекар, предавач музике, собарица, лакеј – сви су је обожавали.“

Причајте дјеци, а њима ће бити сасвим јасно да је спољашња љепота принцеза била одраз оне унутрашње, духовне. Према ријечима апостола Павла: „Ваше украшавање да не буде споља: у плетењу косе и кићењу златом или у облачењу хаљина; него у скривеноме човјеку срца, у непропадљивости кроткога и тихога духа, што је пред Богом драгоцјено“ (1 Пет. 3, 3-4).

Причајте својој дјеци о принцу, свијетлом откроку Алексеју, измољеном од Бога усрдним родитељским молитвама. Причајте како је с оцем ишао на фронт, како је био пажљив према сестрама и сваком живом бићу, како је мушки подносио страшно бреме наследне „краљевске болести“ (ироничног ли назива!) – хемофилије. Болести, која је толико ужасна да је сваки пад, крварење из носа, безазлена посјекотина, све оно без чега ниједно дијете не одраста, за њега било кобно. Причајте како се мучио данима и ноћима од болова у зглобовима и унутрањшим органима који су краварили, како мјесецима није могао да изађе из собе, како су га носили јер није могао да хода. Нарочито им причајте како од тог намученог дјечака није скривана

реалност, како је знао да ће бити убијен и како је изговорио, он адолесцент, кад се највише жели живота: „Ако буду убијали, само да не муче“. Причајте им како је он, наследник царског престола, преживљавао понижења која су трпјели његови родитељи, његове сестре и он сам у тамници. Испричајте како је убијен и дотучен кундацима… и покажите како његово лице свијетли у тами кукавичлука, пакости, гадости и бездана људског гријеха. Обавезно испричајте о снази тог принца и принцеза у предсмртним данима, који су знали да ходе путем голготе. Три дана пред приношење јагњади на жртву, 14. јула на дан Светих Козме и Дамјана, молили су се на својој последњој лигургији, скраћеној, тзв. обедници. Породица се усрдно Богу молили и када је за вријеме те службе, по редоследу литургије, ђакон умјесто да прочита оно што слиједи, грешком запјевао „са светима упокој“, сви чланови породице пали су на кољена. Молили су се за покој својих душа које ће ускоро насилно бити истјеране са овога свијета. Извршена је наредба Мрака. Цијела „јектенија је побијена“.

А послије кад су се запекле злочиначке каме и хладно оружје од крви мученика и кад су утихнули пуцњи, кад је ватра догорела и у пепео претворила плот, у кући Ипатијева на поду нађен је молитвеник, књиге „Лествица“, „О трпљењу туге“, Библија, иконе… А из једне енглеске књижице велике кнегиње Олге Николајевне испала су два листа на којима су руком Њеног височанства били преписани стихови монархистичког пјесника Сергеја Бехтјејева:

Молитва

Пошаљи нам Господе, трпљења

У годину грозних, мрачних дана,

Да поднесемо прогон гомиле

И сва мучења наших џелата.

Боже истине, снаге нам дај,

Да опростимо зло ближењега

И да крст свој тешки и крвави

С кротошћу Твојом поднесемо.

У дане метежа и хаоса

Када нас пљачкају непријатељи,

Да трпмо увреде и поруге.

Помози нам, о Христе Спасе.

Владико света, Боже свемира,

Ти благослови молитивом нас,

И души даруј покоја, мира

У неподносиви, страшни час.

Крај двери могиле,

Надахни да се слуге Твоје,

Кротко уз помоћ надљудске силе,

За непријатеље кротко моле.

Причајте својој дјеци, или им прочитајте ову молитву, или им само покажите портрете принца и принцеза. Њима ће све бити јасно, биће им јасно да су та лица сушта чедност, благост, доброта, кротост, узвишеност, мир, истина, љепота, свјетлост…

Научите их да шапућу: Свети Царски мученици, молите Бога за нас!

mitropolija.com